

Szepes Erika

Mese; 168 szó

Szepes Erika: Az Ördöggolyó környékén

Mese

Ott ültek hárman a valószínűtlenül meleg novemberi napsütésben a szupermarket melletti padkán. Ott kuporgott a három, szakállas öreg, mint a föld alól vagy egy odúból a napfényre kiszabadult három manó; körülöttük minden kincsük: felismerhetetlen színűre koszolódott szatyraik, zsákok, szúrósvégű botok a kukázáshoz, üres sörösüvegek, újságpapír-foszlányok, hullámpapír-ágyneműk, kenyérmaradványok. Ott ültek békésen, és mozdulatlanul sütkéreztek a valószínűtlenül meleg novemberi napon, csupán egyetlen csikk járt szájról szájra. A szupermarketből vásárlók tömege özönlött ki és tódult be, ingerülten, harsányan, türelmetlenül. Durván lökdösték egymást, de a három manót az áramló massza óvatosan kikerülte, mint idegen testet. Az öregek teljes elengedettségben napoztak.

Az idilli állóképet az egyik öreg lassú oldalra fordulása mozgatta meg: lehajolt az egyik kukázószatyorhoz. – Jönnek az újabb sörök – gondoltam. – Utánpótlás az üres üvegekhez.

Tévedtem. Az öreg alapos kutatómunkával merült kezével a szatyor fenekére, hosszan kotorászott, majd felszínre hozott belőle valamit, egy egyelőre még azonosíthatatlan tárgyat, aminek felismeréséhez működtetése segített hozzá. Kezében a valamivel, maga felé fordította egyik társát, majd elkezdett matatni a szakállán. A felismerhetővé vált tárgy egy kozmetikai olló volt, talán friss szerzemény. Óvatosan, nagy műgonddal kezdte formára nyírni a torzonborz szőrzetet: tisztességes fazont vágott a szakállnak, formára igazította a bajuszt, majd amikor elkészült a versailles-i park mintájára rendezett fejköltemény, másik társa felé fordult és az ő bozontját is rendbeszedte. Művével láthatóan elégedetten hátradőlt, megtámaszkodott egy farönkön, és átadta az ollót az első számú Nyírottnak. Amaz óvatosabb volt: a második számú Nyírottól kért segítséget: törött tükördarabot tartatott vele a Mester arca elé, hogy az irányítsa a műveletet. A harmadik szépítkezés is sikeres véget ért, az olló és a tükördarabka visszakerültek megszokott mélységükbe a szatyorba.

Mindez hang nélkül történt, egymás mozdulatainak tökéletes ismeretében. Majd a három öreg ismét napirányba fordította arcát és sütkérezett a valószínűtlenül meleg novemberi napsütésben.

Boldognak látszottak.

186 szó

Tompa éjszaka. A párás hőség tömbje lélegzetvételre alkalmatlan. Nincs mozgás, nincs hang. Süket hőség. Egy nő araszol tétován, irányt nem keresve, a lombok felé fordítva fejét, mintha valami libbenést, moccanást lesne. Hiába. Az egész lakott világ élettelen. A nő hátrakulcsolja kezét, mindkettővel markolva a nyúzott kézitáskát, mintha abba kapaszkodnék. Az egyetlen támasza. Az úttesten kopott zebra, a lámpa pirosat mutat, nem vált. Úgy maradt, fényhőbe rögzülve. A nő elindul a kopott zebrán, óvatosan körülnéz, veszély sehol, csak jóltáplált csótányok vonulnak előtte lassan, biztonságban. Átér a túloldalra. A lámpa még mindig piros. Nincs ereje váltani. A nő a rozzant bódék kirakatait nézegeti. Sötét van, a mobiljával világít. Zsúfolt élelmiszerbolt tárlójában olvadt sajtok és zsíros felvágottak, chipsek egymásra dobálva. Hegynyi sörösdobozok, rekeszekben, pultokon. A másik kirakat a környezetből kikiabáló színű, mintájú és árú divatdarabokkal. Hetek óta zárva. A harmadik a Nemzeti Dohánybolt alvilágba hívogató ajtaja hatalmas nemzeti kokárdával. Előtte hangosan horkoló részeg hajléktalan fekszik a földön, a saját levében. A nő megáll, megpróbálja kiegyenesíteni fájó hátát, amit nem támaszt eléggé a kistáska. Lassan továbbindul. Tétován. Talán haza. A sötétben nem látni, ki lehet. Talán én.

Szepes Erika: Az Ördöggolyó környékén
Napkút Kiadó, 2023.